

Jinaké svezení

ŠVÝCARSKEM PO ŽELEZNÉ DRÁZE OD LEDOVCŮ K PALMÁM

Mezi památky světového přírodního a kulturního dědictví patří v současnosti téměř 900 lokalit rozestých po celém světě. Vedle historických měst, starobyklých svatyní či přírodních rezervací se mezi elitou pamětihodností najdou i tři vyhlídkové železniční tratě.

K indickým horským drahám a rakouské železnici přes Semmering přibylly letos tratě ve švýcarském kantonu Graubünden. Albulská a Berninská železnice se tak stávají pojmem nejen mezi fandý koleťové dopravy.

FOTO: SWITZERLAND TOURISM

Jedno z nejslavnějších míst na trase vlaku Bernina Express – okružní viadukt Brusio

Když se před více než stovkou let na jihovýchodě Švýcarska zahryzly do země stavební stroje a začala práce na stovkách tunelů a násplů pro budoucí železnice, byl k tomu důvod více než pragmatický. Údolí Engadin totiž tehdy představovalo odlehlý a špatně dostupný kout země a budovaná železnice měla ulehčit život jak místním obyvatelům, tak stále se zvyšujícímu počtu turistů.

Do slavných klimatických lázní ve Svatém Mořici (Sankt Moritz) už tehdy mířilo stále více

návštěvníků i v zimě a doprava byla značně problematická. Vždyt Engadin od centrální části Švýcarska oddělují horské hřbety s vysoko položenými průsmyky, které v zimě ani dnes vesměs nejsou sjízdné. Ještě odlehlejší údolí Poschiavo pak má přirozený spád pouze do Itálie.

Obě větve, Albulská i Berninská dráha, jsou úzkorozchodné (osy kolejí dělí vzdálenost rovného jednoho metru), elektrifikované a vlaky po nich jezdí bez použití zubů. Jde o jedny z nejstrmějších adhezních tratí na

světě, v nejprudších úsecích soupravy překonávají na jednom délkovém kilometru převýšení až 70 metrů. Provoz tu byl zahájen začátkem 20. století: po severnější, albulské větvi projely první vlaky v roce 1903, Berninská dráha byla dokončena o sedm let později.

Skrze tunely, v nichž se točí nejen hlava

Míříte-li po kolejích do Engadinu ze středního Švýcarska, projedete nejprve Albulskou železnici. Soupravy jsou vesměs vypravo-

vány z Churu a na trase do Svatého Mořice vás čekají dvě hodiny jízdy.

Dramatická horská scénérie (a úsek vlastní Albulské dráhy) začíná asi po půl hodině za nádražím v Tiefencastelu. Brzy poté vlak projíždí jeden z nejslavnějších úseků trasy: kamenný Landwasserviadukt sice nevyniká délkou (jen 142 m), zato se ladně klene nad strmým údolím ve výšce až 65 metrů, most je postaven do oblouku o docela malém poloměru a na východní straně na něj bezprostředně navazuje tu-